

דְּרַחֲמֵי יִי', אז היא נמתקת מדיניה ע"י שם הוי"ה והיא נקראת בלשון הוי"ה שהוא
 רחמים (מק"מ) **וְקָרִינָן לָהּ בְּשֵׁמָא דָּא**. וקוראים לה בשם הזה של הרחמים
וְלְזַמְנֵין קַיִמָּא כְּגִוּוּנָא דָּא, ולפעמים המלכות עומדת באופן זה שהיא
 מקבלת גבורות ונקראת בלשון אדנו"ת **וְלְזַמְנֵין קַיִמָּא כְּגִוּוּנָא דָּא**.
 ולפעמים היא עומדת באופן זה שהיא מקבלת חסדים והיא נקראת בלשון הוי"ה **רַבִּי**
שְׂמַעוֹן אָמַר, הִרִי הוּוּ, כדברי רבי אבא ורבי יוסי ששני מזבחות היו
וּפְנִימָאָה קַיִמָּא עַל הַהוּא דְּלִבְר, וּמְנָה אֶתְנִין, והמזבח הפנימי
 שהוא כנגד הבינה עומד על גבי המזבח החיצוני שהוא כנגד המלכות ומהבינה ניונת
 המלכות כפי נטיית השפע פעמים חסד ופעמים דין (רמ"ק) **וְאֶתְקַשְׂרָא דָּא**
בְּדָא. ומתקשרים זה בזה ע"י הו"א שהוא קושר את האות ה' הראשונה שהיא הבינה
 עם האות ה' האחרונה שהיא המלכות (רמ"ק).

העולם נברא וקיים על הדין ולכן יש לבני האדם להסתכל

זֶה קָרְבַּן אֶתְרִין. (ויקרא ו) **רַבִּי חֲזַקִּיָּה פָּתַח**, לפרש את הפסוק הזה
 ע"פ הפסוק (תהלים קמה) **צַדִּיק יִי' בְּכָל דְּרָכָיו וַחֲסִיד בְּכָל**
מַעֲשָׂיו [דל]. ומבאר רבי חזקיה שמש"כ בפסוק **צַדִּיק יִי' בְּכָל דְּרָכָיו**,
הָא תַּנִּינָן, הרי כבר למדנו **פְּמָה אֵית לֹון לְבַנֵי נְשָׂא**

אור הרשב"י

[דל] וכתב הספר חסידים שזה שורש בכל דבר שנאמר (תהלים קמ"ה י"ז) וחסיד
 החסידות שצריך לעשות לפניו משורת הדין בכל מעשיו.

הלימוד היומי

לע"נ אפרים בן מרגרט ז"ל

לְאִסְתַּכְּלָא בִּיקְרָא [לח] דְּמֵאֲרִיהוּן, כְּמָה יֵשׁ לָהֶם לִבְנֵי הָאָדָם לְהִסְתַּכְּלָא
 וּלְהַתְּבוּנָן בִּירְאָת רִיבּוּנָם שְׁתַּהֲיָה יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵיהֶם וְלֹא יִחְטְאוּ לִפְנֵי שְׁהִירָאָה הִיא הַסִּיבָה
 וְלִהְרִיזוּ אֶת הַיֵּצֶר הַטּוֹב עַל הַיֵּצֶר הָרָע וּלְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׁרָה בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא (רמ"ק) וְלֹא
 יִסְטּוּ מֵאֲרִיחֵיהּוּ לְבַר. וְלֹא יֵטוּ מִדֶּרֶךְ הִירָאָה לַחוּץ אֶל הַחִיצוֹנִים אֲלֵא
 אֲדַרְבָּא יֵטוּ לְצַד פְּנִים וְיִרְבוּ גִדְרִים וְסִיגִים לְבַל יִכְשְׁלוּ בְּאִיסוּר ח"ו וְהִיא דֶּרֶךְ הַעֲבוּדָה
 הַשְּׁלִימָה כִּי הַדֶּרֶךְ הִיא רַחְבָּה וְהָאָדָם נִכְנַס בָּהּ בְּכוֹל יוֹם יוֹתֵר פְּנִימָה אִם יוֹסִיף בְּעִבּוּדָה
 (רמ"ק) דִּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא דִּינָא תְּלֵי בְּעֵלְמָא, דְּהָרִי בְּכוֹל
 יוֹם וְיוֹם הַדִּין תְּלוּי וְעוֹמֵד בְּעוֹלָם דְּהֵינּוּ שֵׁשׁ זְמַנִּים בְּיוֹם שְׁהַדִּין תְּלוּי מִמֶּשׁ בְּעוֹלָם וְאִם
 יִמְצָאוּ הַמְּקַטְרִגִּים עַל מַה לְקַטְרֵג אֲזִי יִפְעַל הַדִּין בְּאוֹתוֹ רֵגַע ח"ו (רמ"ק) בְּגִין דִּעֵלְמָא
 עַל דִּינָא אֲתַבְּרִי וְקִיִּמָּא. לִפְנֵי שְׁהַעוֹלָם נִבְרָא וְקִיִּים עַל הַדִּין כִּי הַמְּלָכוֹת
 דְּנָה אֶת הָעוֹלָם תְּמִיד בְּמִידַת הַדִּין (אוֹר הַחֲמָה בְּשֵׁם הַמְּהַרְחָו).

צריך האדם להזהר מעוונותיו כי אינו יודע מתי הדין שורה עליו

וְעַל דָּא, פְּעִי בַר נָשׁ לְאִסְתַּמְרָא מְחֻבּוּי, דִּלָּא יָדַע
 זְמַנָּא דִּדִּינָא שְׂרִיא עֵלּוּי. וְלִכְּן אָדָם צָרִיךְ לְהַזְהֵר מִעוֹנוֹתָיו כִּי
 הוּא אֵינּוּ יוֹדֵעַ מִתֵּי הַזְּמַן שְׁהַדִּין שׁוֹרָה וְנִמְצָא עֵלּוּי יְתִיב בְּבֵיתֵיהּ, דִּינָא
 שְׂרִיא עֵלּוּי. וְאִפִּילוּ שְׁהָאָדָם יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ וְאֵינּוּ עוֹשֶׂה שׁוּם פְּעוּלָה הַדִּין שׁוֹרָה עֵלּוּי
 מִתֵּי שְׁמַגִּיעַ זְמַן הַדִּין לְשֵׁרוֹת עֵלּוּי (רמ"ק) [לח] נִפְקַ מְבֵיתֵיהּ לְבַר, דִּינָא

אור הרשב"י

[לח] הרמ"ק גורם בדחלא דמאריהון. [לח] והוסיף הרמ"ק שיש רגע וזמן לכל אדם

הלימוד היומי

לע"ג אפרים בן מרגרט ז"ל

שְׂרִיא עָלוּי. וכן שהוא יוצא מביתו החרוצה או הדין שורה ונמצא עליו **וְלֹא יָדַע**

אִי יִתּוּב לְבֵיתָהּ אִי לָאוּ. ואינו יודע אם ישוב לביתו אם לאו [זו] **נָפִיק**

לְאַרְחָא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה, דְּהָא כְּדִין דִּינָא נִפְקָא

קַמֵּיהּ, ואם הוא יוצא לדרך שהוא מקום סכנה שהדין שורה ונמצא עליו שהרי באותו

הזמן הדין יוצא לפניו לפי שהשטן מקטרג בשעת סכנה ולכן צריך האדם להשתדל בכל מה

שאפשר שלא יתעורר אלא לעבודת בוראו שהיא כולה מחמדים (רמ"ק) **הָדָא הוּא**

דְּכַתִּיב, (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יְהִלֵּךְ. וזהו מש"כ בפסוק צדק לפניו יהלך

שצדק היא המלכות וצריך לשים אותה כנגד פניו בכדי להנצל מהדין הקשה (אור החמה

בשם המהרח"ו) **בְּגִין כָּךְ, בָּעֵי לְאַקְדָּמָא וְלִמְבַעֵי רַחֲמֵי קָמֵי**

מִלְפָּא, ומשום כך צריך האדם להקדים ולבקש רחמים לפני המלך הקב"ה **בְּגִין**

דִּישְׁתְּזִיב מִן דִּינָא, בְּשַׁעֲתָא דְשְׂרִיא בְּעֵלְמָא. בכדי שהוא

ינצל מהדין הקשה בשעה שהוא שורה בעולם ולכן צריך בכל יום להקדים תפילה לעורר

את מדת הרחמים (רמ"ק) **דְּהָא כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא שְׂרִיא דִּינָא**

בְּעֵלְמָא, כִּי הֲרִי בְּכָל יוֹם שׁוֹרָה הֲדִין בְּעוֹלָם הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים

אור הרשב"י

מתעורר לעשות פעולה חדשה כגון לבנות

בית או לישא אשה וללכת בדרך וכיו"ב

מתעורר עליו דין פרטי אם הוא ראוי להצלחה

בדבר זה אם לאו והוא דין נוסף על הדין

הכללי ששורה על כל אדם בזמן מסוים

אפילו אם הוא יושב בביתו ואינו עושה שום פעולה.

שבו הדין שורה עליו והאדם אינו יודע מתי

שעה זו וכמה נאה הוא אם ימצא באותו שעה

שהוא עוסק בתורה ויראת שמים שאז הדין

מתבטל מאליו ומתמלא ה' רחמים עליו

בהיותו כולו יפה אולם אם ח"ו באותו שעה

הוא עוסק בדבר עבירה בגזל ולשון הרע

וכיו"ב אזי יתחזק עליו הדין.

[ז] וכתב הרמ"ק כי בכל פעם שהאדם

ז) וְאֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם. וזהו מש"כ בפסוק ואל זועם בכל יום דהיינו שבכל יום ויום מתעורר הדין בעולם.

מקשה ששם אל רחמים ואיך אמר ואל זועם בכל יום

הַשְׁתָּא אֵית לְמִימַר, ועכשיו יש להקשות ולומר **הָא תְּנִינָן**, שהרי למדנו **וְאֶתְעֵרוּ חֲבֵרָיָא**, וכן התעוררו החברים **אֵל בְּכָל אֲתַר חֶסֶד הוּא**, כְּמָה דְאֵת אָמַר (דברים י) **הָאֵל הַגְּדוֹל**, ששם א"ל בכל מקום הוא מורה על חסד כמ"ש בפסוק האל הגדול וגדול הוא כינוי לחסד (רמ"ק) **וְדָא נְהִירוּ דְחֲכָמָה עֲלָאָה**, והחסד הוא מאיר ומשפיע מהחכמה העליונה לפי שבקו ימין החסד מקבל מהחכמה (מק"מ) **וְאֵת אֲמַרְת וְאֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם**, שְׂבִיב קָרָא כָּל אֱלִין שְׂמָהֵן, וְאֲחִיד בְּהַאי, ואיך אתה אומר ואל זועם בכל יום ששם אל זועם בכל יום האם תרצה לאמר שהניח הפסוק את כל השמות של הדין כגון שם אלהים וכתב דווקא את שם אל שהוא מורה על החסד (רמ"ק) **אֵי הָכִי לָא קִיַּיְמִין מִיָּלִי**. ואם כך נמצא שאין הדברים מפורשים ועומדים בפירוש אחד שלפעמים שם אל הוא חסד ולפעמים הוא דין (אור החמה) **וְעוֹד, דְּכַתִּיב, (ישעיה ט) אֵל גְּבוּר**, ועוד קשה שכתוב בפסוק אל גבור ומשמע ששם אל הוא בגבורה שהיא הדין ולא בחסד **או נֹזְקִים לִיהּ דִּינָא, או נֹזְקִים לִיהּ רַחֲמֵי**. ואם כן קשה או שנעמיד את שם אל במדת הדין או שנעמידו במדת הרחמים (רמ"ק).